

Voorganger: Bert de Wit

Schriftlezing: Handelingen 2:1-24

Gemeente van onze Heer, Jezus Christus – thuis en hier in de kerk

Het komt, denk ik, door het Songfestival met alles erop en eraan. Bij ons thuis zijn er mensen die dat volgen. En ik heb er de hele week ‘afstandelijk’ naar gekeken – met de uitdrukkelijke bedoeling om die afstand te bewaren. Ik werd steeds sarcastischer en vervelender voor mijn huisgenoten. Maar wat erger is: ik was ineens vol begrip voor die mensen in Jeruzalem (2000 jaar geleden) die afstandelijk en vol sarcasme keken naar wat daar gebeurde met Pinksteren. Die mensen waren ‘verbijsterd en geheel van hun stuk gebracht’ – precies wat er met mij gebeurt als ik een poosje naar dat Songfestival kijk.

‘Wat heeft dit toch te betekenen?’- vroegen ze aan elkaar.

En hoewel ze niet wisten wat ze zagen, hadden ze wel hun oordeel klaar: ‘Die lui zullen wel dronken zijn!’

Ik moet natuurlijk vinden dat die mensen het helemaal verkeerd zagen, maar eigenlijk begrijp ik ze wel. Stel je voor dat je op Pinksterzondag om 9.00 uur naar de kerk wandelt – een beetje vroeger dan normaal, want het zal wel bomvol zitten – en onderweg kom je langs een huis waar een herrie uit komt! En dan zie je allemaal mensen lallend naar buiten komen, met rooie koppen en zwaaiend met kaarsjes (of wat is dat?). Je hoort alle talen door elkaar, net als op het Songfestival. Maar je hebt geen idee wat er aan de hand is...

Ik zou ook denken aan een feestje – een illegale houseparty! Die zijn de hele nacht aan de boemel geweest. Ik zou, denk ik, niet blijven staan maar liever afstand bewaren.

Dus, misschien had ik die toespraak van Petrus helemaal gemist.

Die kans zou heel erg groot zijn, want ik blijf nooit staan als mensen op straat staan te preken. Ik vind dat opdringerig en daar houd ik niet van. En dat het Petrus was – dat had mij toen nog niets gezegd. Toch hoort die toespraak van Petrus wezenlijk bij het Pinksterfeest.

Degenen die bleven staan om te luisteren waren diep getroffen door zijn woorden. En aan het einde van die dag wilden 3000 van die mensen zich laten dopen. Dus, het feest ging pas goed los ná de toespraak van Petrus. Die had ik gemist, want ik zat ondertussen in de kerk.

Ik zat te luisteren naar het óude Pinksterverhaal.

Dat was ook niet verkeerd geweest, want op het Joodse Pinksterfeest – Sjewoe’ot, het Wekenfeest – werd de gave van de Tien Woorden van het verbond gevierd. Het verbond van de Eeuwige met het volk van Israël. Dat is óók een goed verhaal: God laat zich kennen aan zijn volk door hen regels te geven die de weg van leven wijzen. In de woestijn, bij de berg Horeb.

Misschien zou ik mij tijdens die Pinksterdienst wel iets afvragen. Want, ik hoor niet bij dat volk van God. Ik ben geen Jood, geen Israëliet.

Wil God die weg dan ook gaan met mij?

Of hoor ik er niet bij, houdt God mij op afstand?

Ik weet niet zeker of ik deze vragen aan mijzelf zou toelaten. Het zijn gevaarlijke vragen en je krijgt er geen klip en klaar antwoord op. Het is niet zo dat wanneer ik mij afvraag of God er ook voor mij is, er een stem uit de hemel klinkt die geruststellend zegt: ‘Ja hoor, wees maar niet bang!’ Er klinkt geen stem uit de hemel.

En als ik een stem uit de hemel zou horen, dan zou ik me afvragen of ik wel in orde ben. Dan zou ik direct gaan twijfelen of ik het me verbeeld heb. En of ik het wel goed heb verstaan wat die zei. In elk geval zou zo'n stem mij geen zekerheid bieden. En daar gaat het juist om bij die vraag: om zekerheid. De vraag: is God er ook voor mij? Besta ik voor God? Mag ik er zijn? In die vraag gaat het om de grond van mijn bestaan. Om mijn vertrouwensbasis - mijn basisvertrouwen.

Het probleem met dit soort vragen is, dat je er niet uit komt. Je komt er alléén niet uit - daar heb je een ánder voor nodig. Het is net als de vraag van de verliefde jongen, of het meisje ook van hém houdt.

'Houdt ze van me? Of houdt ze niet van me? Ben ik voor haar de ware, of niet?'

Daar kom hij in zijn eentje nooit achter. Als hij dat wil weten moet hij op haar afstappen en het haar vragen. Maar dan moet hij dat ook willen weten.

Dan moet hij open staan voor wat die ander wil en voelt. Dan moet hij willen zien hoe die ander hém ziet. En dat is best spannend. Dat valt nog niet mee.

Wat dat betreft zit een mens vreemd in elkaar. Je kunt ook kiezen om het voor jezelf te houden en van een afstand, in stilte, verliefd te zijn. Dan zal het nooit wat worden, want dan zul je nooit weten of het wederzijds is. Dan blijf je alleen - maar het is wel zo veilig.

Zo kan het ook zijn in onze verhouding tot God. Ik kan mij afsluiten voor wie die Ander (met hoofdletter) is. Ik kan God op afstand houden en me veilig voelen bij m'n eigengebakken Godsbeeld. De vergelijking met die verliefde jongen is helemaal niet zo ver gezocht.

Tijdens het Joodse paasfeest – Pesach – wordt het boek Hooglied gelezen. Over de liefde tussen een man en een vrouw. En op het Joodse pinksterfeest – Sjewoe'ot – leest men het verhaal van Ruth. Dat is ook een liefdesverhaal, van een boer uit Betlehem en een buitenlandse weduwe.

Boaz had ook bij zijn vooroordeel over buitenlandse vrouwen kunnen blijven. Maar hij bleef staan toen hij Ruth zag en hij stelde haar een vraag. Iets in hem ging open voor die ander.

Laat ik dan toch maar even luisteren naar wat Petrus te vertellen had. Want als ik heel eerlijk ben, dan zou ik ook wel iets van dat enthousiasme willen hebben. Al vind ik die mensen maar vreemd. Ik zou toch willen weten wat er met hen aan de hand is.

'Deze mensen zijn niet dronken, zoals u denkt', zegt Petrus. 'Wat hier gebeurt is aangekondigd door de profeet Joël.' Petrus haalt er een oude profeet van Israël bij.

Zo wil hij de inwoners van Jeruzalem helpen om te gaan zien wat hier gebeurt. Het is helemaal niet zo vreemd en ver weg. Hun eigen profeet Joël heeft het eeuwen geleden al gezien. Hij zag hoe het zou zijn aan het einde van de tijden. Op die dag...

Als het in de Bijbel gaat over 'die grote dag', of 'de dag van de HEER', of over 'het einde van de tijden'- dan gaat het over het grote doel van alles. God gaat zijn weg met de mensen en met heel zijn schepping. Op die weg gaat er van alles mis – dat zien we gebeuren, om ons heen en in ons eigen leven. Maar God zal er voor zorgen dat alles en iedereen op zijn bestemming komt. Op een dag komt alles goed.

'En hoe weet je dat zo zeker?' – vraagt Petrus. Het is alsof de profeet sprak tot mensen die zich afvragen of God er ook voor hén is, alsof hij het had over déze dag.

'Op die dag', zei Joël, 'dan hoeft niet te luisteren naar profeten, of naar dominees - maar dan kun je luisteren naar gewone mensen zoals jijzelf'. Want God zal over alle mensen zijn Geest uitgieten. Dan klinkt de stem van God zo dichtbij als de stemmen van jullie kinderen.

'Jullie zonen en dochters zullen profeteren.'

Dan zie je iets van God in de gezichten van jonge mensen.

'Jongeren zullen visioenen zien.

Dan weet je dat God naar jou kijkt zoals jouw ouders deden.

'Oude mensen zullen droomgezichten zien.'

Dan hoeft je alleen maar de naam van de HEER te roepen en Hij heeft je al gered.

Je hebt maar een vonkje liefde nodig om er zeker van te zijn, dat God jou onvoorwaardelijk liefheeft. Een vonkje liefde is genoeg om voor eeuwig en altijd zeker te zijn dat je er mag zijn.

Dus, laat het vuur maar branden. Het warmt je hart, je straalt het uit, het is voor iedereen!
Amen.